

РЕШЕНИЕ

№ 5716

гр. София, 22.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 29.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **7980** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. Ш., гражданин на П., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № УВР-58/3.8.2020 г. на интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отхвърлена като явно неоснователна молбата му за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно. Административният орган не е разгледал изложените факти относно основателността на искането му за предоставяне на статут на бежанец. Евентуалното му завръщане в П. ще доведе до реална заплаха за живота и сигурността му. Не са обсъдени никакви други източници на информация, освен една справка.

Ответникът Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет моли да се отхвърли жалбата. Молбата за закрила не попада в предметния обхват на ЗУБ и бежанската история не обуславя необходимост от международна закрила.

Представителят на СГП счита, че жалбата е неоснователна.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

С молба от 27.7.2020 г., подадена от жалбоподателя, е поискано предоставяне на

международна закрила. Подал е декларация по чл. 30, ал. 1 ЗУБ, от която са установени личните му данни. Жалбоподателят е роден на 24.4.1998 г. в [населено място], П., по етническа принадлежност пашун, вероизповедание – мюсюлманин – сунит, семейно положение – неженен.

Твърди, че е напуснал страната по произход преди 4 г., нелегално. След това минал през И., Турция и Гърция. Направил е опит да премине българо-гръцката граница нелегално, укрит в камион, като целта на пътуването му е била Германия.

Молбата си мотивира с проблеми с талибаните. Твърди, че те искали от младите момчета да се присъединяват към тях. Той отказал, като впоследствие е получавал заплашителни бележки, но не го взел на сериозно. Месец-два след това, на прибиране от работа, талибаните го срещнали и го закатали с убийство. След този случай майка му настояла той да избяга. Твърди, че никога не е бил арестуван и не е бил политически ангажиран.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма.

При постановяването му ответникът НЕ е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила по ЗУБ.

По същество.

С обжалвания акт ответникът е приел, че молбата е явно неоснователна – налице са предпоставките на чл. 13, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ. Прето е, че жалбоподателят твърди, че е имал заплахи от талибаните, но никакви реални действия от тяхна страна; това е осъществено от криминални елементи; не се установява наличие на дискриминационни елементи.

Прието е, че действителният мотив за подаване на разглежданата молба не е предоставяне на закрила, а това, че е искал да се установи в държава с по-висок стандарт.

Прието е, че молителят не е бил обект на преследване по смисъла на чл. 8, ал. 5, т.6 ЗУБ – преследване поради пол или срещу деца.

Ето защо не може да се приеме, че е налице осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

На следващо място, са посочени мотиви, че ответникът не е изложил и не се установява наличието на предпоставките за предоставяне на хуманитерен статут. Извършена е преценка на актуалната обстановка в П., като е прието, че не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на ЕС от 17.2.2009 г., по д. № С-465/07, както и тълкувателно решение по дело № С-285/12 на Съда в Л. от 30.1.2014 г.

В административната преписка се съдържа справка № МД-268/14.5.2020 г., съдържаща анализ на актуалната обстановка в П.. Видно от тази справка, се установяват размирици в района на К., който е граничен с И.. Не се сочи за такива в района, където е живеел жалбоподателят /на границата с А./. Страната е слабо развита икономически.

Предвид така установеното, съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 13, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ, за да се приеме, че молбата е явно неоснователна. Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Видно от интервюто, жалбоподателят е посочил, че в страната си по произход е имал

изложените по-горе проблеми с талибаните. Не сочи да се е оплакал в полицията или да е искал да се премести на по-сигурно място в П., а е искал да стигне в Германия. Същевременно твърди, че не е имал проблеми поради етническата си или религиозна принадлежност; не е бил осъждан и не е членувал в политическа партия или организация.

С оглед на изложеното настоящият състав споделя изводите на ответника, че жалбоподателят не е посочил никакви конкретни причини за основателни опасения от преследване, лично спрямо него. Твърди, че е бил заплашван с бележки и лично /без да сочи конкретно от кого, при какви обстоятелства/, а същевременно твърди, че по отношение не е било оказвано никакво насилие поради етническа или религиозна принадлежност; целта е била да замине за Германия, а не другаде. Ето защо следва да се направи извод, че твърденията на оспорвания пред съответното длъжностно лице в ДАБ не съдържат данни за осъществено спрямо него конкретно преследване от страна на официалните власти в родината му, нито за оказване на конкретен контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. Изложените твърдения са общи и не са конкретизирани по време, място или други белези.

Въз основа на събраните доказателства съдът намира, че не може да се направи извод, че жалбоподателят търси закрила именно поради осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ - поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение.

На следващо място, предвид бежанската история, не може да се направи извод, че именно твърдяното /но неустановено/ преследване - заплахи, без да се сочи и да се установява това да е поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, стои в причинна връзка с напускането на страната по произход. Нещо повече – бежанската история /жалбоподателят е напуснал П. с цел Германия/ води до извод за наличие на икономически причини за напускане, но не и за преследване поради посочените критерии.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Чл.9, ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Видно от цитираната по-горе справка не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари

2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилието в П., административният орган е установил, че в държавата по произход на чужденеца, въпреки наличието на спорадични бомбени атентати и инциденти, обстановката не достига до границите на въоръжен конфликт, по смисъла, заложен в Международното право и правото на Европейския съюз. Същевременно, видно от новата справка, е налице тенденция за подобрене на обстановката в П..

Следователно, от доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице сериозни основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, което е обстоятелство, относимо към предоставянето на хуманитарен статут.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в Република България. Личните, респ. - икономическите мотиви на жалбоподателя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, съобразно фактите от личната му история и въпроса относно сигурността в П.. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Ш., гражданин на П., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № УВР-58/3.8.2020 г. на Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отхвърлена като явно неоснователна молбата му за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението НЕ подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: